

CAPCANA
VOL.2

CĂRȚILE • ARVEN

© 2015 Simona Stoica

© 2015 Cărțile Arven

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Această narațiune este fictivă. Orice asemănare cu întâmplări sau personaje istorice este aleatorie.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
București, România

www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA, SIMONA
Capcana / Simona Stoica. - București : Herg Benet, 2015-
2 vol.
ISBN 978-606-763-040-4
Vol. I. - 2015. - ISBN 978-606-763-039-8

821.135.1-31

Tipărit în România

Simona Stoica

Capcana

VOLUMUL 2

CARTEA A DOUA DIN SERIA
REPHELIMII

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

2015

PROLOG

*I am the fire that destroys, I am the wind upon the trees,
I fall behind and end your life, I am the keeper of Death's keys.
Evil destroyed's my only joy, the shadows banished from
the land,
For Haven is my only home, so now you all die by my hand.
But far behind my own domain, behind the veil, far away,
There's you the one I grew to love, and Death can never
reach our way,
I'm looking deep into your eyes, and I get lost, and all is gone,
How come you lure all away, how come you got to be the one?
For torn apart between two worlds,
I want to hear again your words,
And now I know what love can be,
And it from Death can set you free.*

COPYRIGHT ALEXANDRU SUTIU @ 2015

Wolfmaner
Wolfcraft

Nu se simțise niciodată în siguranță alături de o Nagazi.

Pentru Hope, ele nu reprezentau decât creaturi întunecate care se hrăneau cu temerile oamenilor incapabili să lupte împotriva lor. Fiecare strop de energie deținut de trupurile Nagazilor provenea din folosirea îndelungată a celor opt Elemente, o tehnică complexă care le accelera puterile, însă, în același timp, le făcea dependente de ele. Ori de câte ori un Rephelim își unea mintea și trupul cu Elementul care îi fusese predestinat, o Nagazi simțea imediat schimbarea care survenea în corpul ei și reducea energia Elementului respectiv, până când organismul renunța cu desăvârșire la el. Cel puțin pentru o perioadă. Exista mereu pericolul ca Rephelimul să poată pătrundă în mintea unei Nagazi, dacă știa cum să-și exercite în mod corect influența asupra Elementului său, însă riscul de a fi vătămat era destul de ridicat.

După avertismentele lui Azazeal, toți renunțaseră să mai încerce.

Hope încerca să ignore prezența Vustiei, care se plimba deja de câteva ore bune prin culoarele bibliotecii cu un volum îmbrăcat în piele în brațe. Îl ținea

apăsât la piept și, după câteva încercări nereușite de a zări titlul, tânăra renunțase. Stătea ghemuită în fotoliu, rupea fără încetare filele din *Pași îndepărtați* și le arunca cu nepăsare în flăcările din șemineu, așteptând să apară Malek.

Felul în care se purtase cu Shade o nedumerise și fusese tentată să-l părăsească și să-l lase să se descurce singur cu Jack și Aqua, dar ceva o împiedicase și o forțase să rămână de partea lui și să-l ajute să scape. Prezența lui Mordecai fusese o surpriză pentru Hope, dar știa că atât timp cât era de partea lui Malek, nicio Nagazi nu ar fi îndrăznit să-i facă rău. Nu același lucru putea să spună și pentru Shade. Încercase de mai multe ori să-l convingă pe Malek să-i dea voie să o vadă, însă Rephelimul refuzase de fiecare dată, iar ultima oară o amenințase că o va azvârli și pe ea în temniță, însă soarta de care avea să aibă parte avea să fie mult mai dură decât a lui Shade. Hope auzise toate legendele care circulau în Haven despre torturile la care își supuneau Nagazi prizonierii și nu dorea să simtă pe pielea ei acele urmări. Puținele persoane lăsate libere de creaturi, după ore, zile sau chiar ani de tortură sfârșiseră prin a ajunge mai periculoase decât ukarii care ardeau sate din temelii și ucideau orice ființă în care viața își găsea sălaș.

Plictisită, aruncă restul volumului în flăcări. Se întoarse spre Vustia, cu gândul să o întrebe dacă mai era nevoită să rămână în continuare în conac, dar femeia dispăruse. Hope se ridică din fotoliu și parcurse culoarul în care o văzuse ultima oară până la jumătate. Privirea ei alunecă fugăr pe zecile de titluri care îi treceau prin fața ochilor, dar nimic nu-i atrase

atenția în mod deosebit.

— N-ai fost niciodată prea pasionată de cărți.

Se întoarse în direcția vocii. Malek stătea în capătul culoarului. Lumina șemineului îi înconjura silueta într-o aură de foc și îi menținea chipul în întuneric.

— Cărțile nu mă ajută să rămân în viață.

— Te ajută să uiți, îi răspunse Rephelimul. Preț de câteva ore nu mai știi cine sau ce ești. Te lași purtat de imaginile ce îi se conturează în minte prin intermediul cuvintele citite în gând, ajungi să ai sentimente pentru persoane care iau naștere din filele care se răsfire cu repeziciune în fața ta și, când ajungi la ultima, regreti că totul s-a sfârșit și că ești nevoit să te trezești din nou la realitate. În prezentul tău. În lumea ta.

— Și de ce nu mi-aș dori așa ceva?

Malek era dezamăgit de răspuns. Când Hope se opri lângă el, Rephelimul ridică mâna spre chipul ei și înfășură o șuviță argintie între degete. Deși gestul părea intim, gândurile lui nu se îndreptau în direcția ei.

Își lăsa brațul să coboare neputincios între trupurile lor și își concentrează întreaga atenție asupra focului răspândit de șemineu. Flăcările păleau cu repeziciune și, în câteva secunde, biblioteca se cufundă în beznă. Hope încercă să-i vorbească, dar el îi acoperi gura cu o mână și o împinse până atinse cu spatele rafturile de lemn. Își sprijini trupul de ea și își lăsa degetele să i se plimbe în voie pe corp, fără să primească niciun semn de protest din partea ei. Îi trase în jos bluza pentru a-i dezveli umărul. Buzele lui poposiră scurt pe piele, apoi urcară pe gât și pe obraji,

evitându-i gura deschisă. Hope voia să-i înconjoare trupul cu brațele, dar Malek i le imobiliză la spate printr-o singură mișcare. Ea scoase un geamăt slab când el îi forță picioarele să se deschidă. Rămase fără suflare când el îi trase în jos pantalonii și lenjeria, apoi o trase mai aproape de el, eliberându-i brațele. Îl prinse cu mâinile de păr și reuși să-i pronunțe cu greu numele înainte ca Malek să o sărute. Buzele lui erau fierbinți și lipsite de orice urmă de tandrețe. O sărută cu furie și disperare, o forță să se deschidă în fața lui la fel cum un boboc de floare își arată frumusețea la prima geană de lumină. Hope nu ripostă și îl lăasă să facă tot ce voia cu corpul ei. Mâinile lui o ridicară în aer fără să întrerupă sărutul. Îi simțea limba în gură, degetele pe sâni și scoase un țipăt mut când se prăbușiră înlănțuiți pe podea. Greutatea lui o strivea, dar emoțiile pe care le simțea o făceau să fie oarbă în față oricărei dureri.

Când șoldurile lor se lipiră, ea deschise amețită ochii. Nu ținea minte când îi închisese, dar când privirea ei se înlănțui cu a lui, cuvintele luară naștere înainte ca ea să aibă puterea sau voința de a le opri.

— Te iubesc.

Simți imediat schimbarea survenită în el. Trupul îi rămase perfect nemișcat și ea putea să-i audă bătaile agitate ale inimii. Cu o mișcare fluidă, Malek se sprijini pe palme și se ridică în picioare. Hope se uită nedumerită la el, dar își reveni repede din șoc și îl prinse de mână înainte ca el să se îndepărteze prea mult de ea.

— Stai!

O smuci de încheietură și îi prinse gâtul cu

cealaltă mână. Degetele lui îi atinseră pielea cu o prefăcută delicatețe, înainte ca buzele să i se lipească scurt de ale ei.

— Îmbracă-te și pleacă din Wolfmaner cât poți de repede. Alianța noastră s-a încheiat.

— Malek...

— NU!

Se îndepărtă cu pași împleticiți de ea și, în ciuda întunericii din jurul lor, Hope putea să-i distingă ochii ca doi luceferi argintii care îi trimiteau săgeți otrăvite direct în inimă.

— Alianța noastră s-a încheiat, repetă Malek cu încăpățănare. Trebuie să te îndepărtezi de conac cât poți de repede și să eviți orice contact cu cele Zece Orori până când traversezi Voalul în Haven. Acolo vei ști să-ți porți singură de grijă.

— De ce faci asta?

— Ți-am spus deja! țipă Malek. Ți-ai îndeplinit partea, acum lasă-mă și pe mine să fac același lucru. Am prins-o pe Shade și în curând Jack se va afla la mila lui Mordecai. Nu mai există niciun motiv pentru care să rămâi în Wolfcraft.

— Tocmai ți-am spus motivul, se apără Hope, bucuroasă că el nu putea să-i zărească roșeața din obraji.

Malek încercă să râdă ca să-și ascundă sentimentele, dar nu izbuti decât să-i provoace și mai mult rău. Nu asta își dorea.

— Ai impresia că mă iubești. Eu am fost cel care te-a scăpat de demonii care te urmăreau din trecut, însă nu sunt cavalerul rătăcit care a venit să te salveze, ca să ajungă mai târziu să se îndrăgostească de tine și să-ți ofere viața după care tânjești. O

negi cu desăvârșire, dar locul tău este în continuare în Stoneheaven, alături de Azazeal și de ceilalți Rephelimi. Acolo este căminul tău, familia ta... eu sunt doar dușmanul. M-am folosit de tine pentru a o convinge pe Viola să-și folosească puterile împotriva lui Shade. Atât Elesta cât și Anastasia au fost ucise, ultima de mâna ta. Indiferent de natura pactului pe care l-ai făcut cu ea, Viola va dori să capete niște răspunsuri și nu cred că ai vrea să o înfrunți acum. O să mă ocup personal de ea, când voi decide că ne este mai utilă moartă decât vie, dar, până atunci... pleacă.

— Te înșeli, Malek Hellfire. Am știut de la bun început că te folosești de mine, dar te-am lăsat. Am avut un scop comun și aproape l-am atins. Cuvântul unui Rephelim este sacru și am hotărât ca niciunul dintre noi să nu atenteze la viața celuilalt cât timp pactul este valabil. Acum că l-ai desfăcut, nimic nu te reține. Nu pot și nici nu-mi doresc să mă întorc în Stoneheaven. Nu vreau să traversez Voalul și să fiu doar un simplu pion în vărsarea de sânge pe care Azazeal, Mordecai și Nimrod o vor dezlănțui când toți vom ajunge în Haven. Sunt sătulă de uneltiri, de lupte și de morți! Chiar dacă nu mă crezi, am ajuns să te iubesc. Mi-ai fost alături când teama m-a învins și m-ai ajutat să trec peste ea. Nu ai fugit, ai rămas cu mine. Nu am nici un motiv să rămân în viață dacă tu alegi să-mi întorci spatele și să mă lași singură în fața celorlalți. Nu vreau să mai rămân în viață dacă se întâmplă asta.

Hope vorbise repede, abia îndrăznind să răsuflă, știind că și cea mai mică pauză putea să-i reteze curajul și să o împiedice să-și exprime gândurile și prin cuvinte, nu doar prin gesturi. Malek își acoperi

ochii cu mâna și oftă. Se atașase de Hope și ținea la ea, dar nu crezuse că sentimentele ei puteau să capete o formă atât de profundă. De atâtea ori o bruscase și se purtase urât cu ea, însă de fiecare dată îi rămăsesse alături și nu așteptase nicio scuză din partea sa. Îl calmase și-l susținuse de când făcuse primul pas în Wolfcraft, iar acum... era nevoit să rănească singura persoană care îi era dragă pentru a păstra în neștiință evenimentele ce aveau să se petreacă în următoarele nopți în Wolfmaner.

— N-am să te mint. N-am să-ți spun că te iubesc sau să-ți promit că dacă vreodată voi fi pus să te omor am să aleg să te păstrez în viață. Nu sunt o Nagazi, dar nici Rephelim nu am rămas. Sunt un pribeag care încearcă să afle răspunsuri și nu am nevoie de nimeni lângă mine. Prefer să fac totul singur, decât să rănesc pe cineva care ține la mine. Nu mă îndoiesc de sentimentele tale, ci de ale mele. Eu... nu sunt în stare să iubesc. Dacă aș fi fost, atunci soarta noastră ar fi fost diferită. Poate că există o șansă de a fi împreună, dar... nu cred.

— Aqua.

Îi rosti numele cu atâta ură, încât Malek făcu un pas în direcția ei pentru a o atinge pe braț, sperând că asta avea să o calmeze. Hope se feri de el și își strânse mâinile în jurul corpului, într-o încercare nereușită de a-și ascunde goliciunea. El își scoase cămașa și i-o înmână cu rețineră, neștiind cum să mai reacționeze în fața ei. Ea îi respinse gestul și își șterse ochii cu dosul palmei.

— Ori de câte ori eram cu tine, știam că gândurile tale nu erau îndreptate spre mine. Când am făcut drago...

Chiar dacă nu putea să-i zărească trăsăturile, Malek ar fi băgat mâna în foc că buzele îi tremurau, orice cuvânt rostit cerând un efort în plus din partea ei.

— Când am făcut sex, te-am simțit fiecare clipă alături de mine. Mi-ai alungat temerile și mi-ai supravegheat toată noaptea somnul. Atunci, nu a existat nimeni între noi, nici măcar Aqua. Apoi, când ne-am dus după Shade... am fost geloasă pe modul în care o priveai. Și nu te uitai la ea ca la o femeie. Nici nu aveai cum, e doar un copil. Dar există o atracție ciudată între voi și o sincronizare aproape mistică în mișcări atunci când v-ați luptat. Când a apărut Aqua, totul s-a schimbat din nou. Ai uitat de Shade, de Nagazi, chiar și de prezența lui Harper, care ar fi putut să te omoare la o simplă neatenție din partea ta. Pentru tine, în acel moment... nu exista decât ea. Așa că te rog măcar să ai curajul să nu mă minți în față cu atâta nerușinare. Ești capabil să iubești, fiindcă niciodată nu ai încetat să tânjești după *Stăpâna Oceanelor*, încheie cu dispreț Hope.

— Nu-mi spune mie ce simt, o atenționă Malek.

— Cineva trebuia să o facă la un moment dat, îi reproșă tânăra, înainte să-i întoarcă spatele și să dispară în întuneric.

— Ar fi bine să te îndepărtezi de conac, Hope Medvedev. Nu aș vrea să fiu eu cel care te omoară.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, se auzi vocea ei, răspunzându-i din depărtare. O să am grijă să nu fiu în preajma ta când Mordecai o să fie cel ucis.

Casa de vară
Wolfcraft

Ploaia bătea cu putere în geam. Lacrimi transparente se prelingeau pe sticlă, formând un mozaic lipsit de culoare, care se spulberă când Sarah deschise larg fereastra. Se așeză cu genunchii pe pervaz și își lăsă părul liber pe umeri. Avea ochii roșii și buzele îi tremurau încontinuu, împiedicând-o să vorbească. Se încordă când Derek o apucă de braț și o forță să vină după el în cameră. Trase perdeaua pentru ca apa să nu intre în mansardă și o așeză cu grijă în fotoliu. Îi acoperi corpul cu o pătură, dar știa că asta nu avea să-i alunge frigul care îi intrase adânc, în oase.

Frig sau teamă?

Imaginile erau neclare și păreau să-i fugă din minți de fiecare dată când formele începeau să prindă contur. Se trezise alături de Sarah și de Michael în grădina din spatele casei de vară, în urmă cu câteva ore. Amintirile lor erau neclare și, în primele minute, nici măcar nu fuseseră în stare să se miște. Ploaia îi udase până la piele și hainele le atârnav grele pe corp. Sarah privise în gol, nepăsătoare la apa ce-i îi umplea gura larg deschisă. Michael o luase în brațe și o dusesse direct în baie, însă nici măcar apa fierbinte nu reușise să o ajute să-și revină. Îi schimbaseră cu forța hainele și Derek fusese nevoit să o țină

imobilizată, pentru ca Michael să o dezbrace. Își ținu-se în permanență ochii închiși, dar se simțise ca un violator care-și abuza victima și încercă să-i insufle siguranță înainte de a o ataca.

În următoarele două ore, refuză să vorbească, să mănânce sau măcar să bea apă. Și Derek n-o putea învinui.

Michael intră în mansardă și închise ușa cu cheia. Îi aruncă lui Derek două pachete cu mâncare și acesta le prinse din zbor, apoi scoase o sticlă de whisky din bar și o deschise cu mâinile goale. O bău până la jumătate, dintr-o singură suflare. Se aruncă pe podea, își trase o pernă sub cap și duse din nou sticla la gură. Lichidul auriu i se prelinse pe gât și pe tricou, dar asta nu părea să-l deranjeze. Cedând neputinței care îi măcina trupul, Derek îi luă cu forța sticla și o izbi de perete. Zgomotul o făcu pe Sarah să se ridice în picioare și să țipe necontrolat, când cioburile se răsfirară în jurul ei.

— Ești mulțumit?

Michael îi arătă dezgustat petele de alcool de pe perete, fără să arunce măcar o singură privire în direcția prietenei lor, care începuse să plângă și să-și scuture cu frenezie brațele. Derek nu îndrăzni să se apropie de ea. Înăță unul dintre pachetele de mâncare, scoase capacul și îndreptă recipientul spre Sarah. Ochii ei se intersectară scurt cu ai lui înainte să-i ia pachetul. Se întoarse cu spatele la cei doi băieți șocați și începu să mănânce direct cu mâna, lingându-și degetele și luând îmbucături mari, apăsându-și gura cu palma pentru a înghiți mai repede.

— O să i se facă rău, comentă Michael. Îmi plăcea

mai mult de ea când era inconștientă.

Derek râse cu răceală, mascându-și cu grijă intenția. Pumnul lui îl izbi pe Michael direct în piept, aruncându-l de cealaltă parte a mansardei. Sarah se uită nedumerită la ei, cu gura plină de mâncare și cu degetele în aer de parcă ar fi fost la școală și ar fi vrut să pună o întrebare. Pentru câteva secunde, Michael rămase întins la podea, apoi se ridică greoi, atent la fiecare mișcare pe care o făcea. Își duse mâna în locul în care-l lovisese Derek și expiră cu teamă aerul pe care-l reținuse în plămâni.

— Niciodată nu am crezut că mă vei lovi, spuse cu glas stins. Spui despre Desiree că s-a schimbat și nu mai știe cine este, dar mă uit la tine, privirea lui Michael se opri asupra lui Derek, și văd un străin.

Derek coborî privirea și se aruncă cu ultimele puteri pe fotoliul rămas neocupat. Sarah veni lângă el și puse, cu delicatețe, mâna încă murdară de mâncare pe obrazul lui aspru. Ochii i se umeziră. Își șterse cu stângăcie lacrimile, însă când Sarah își aruncă brațele în jurul lui, orice urmă de control pe care o mai avea se spulberă. Își sprijini capul de pieptul ei și începu să plângă cu sughițuri, memorând cu durere toate evenimentele care se succedaseră după pătrunderea lor în Wolfmaner. O văzu cu claritate pe Viola, cum îi zâmbea stingherită de fiecare dată când o prindea privindu-l pe furis, îi auzi glasul suav, care încerca mereu să calmeze spiritele când era pe cale să izbucnească o nouă ceartă. Plângea pentru prietena pe care o avuseseră cu toții și pe care o pierduseră într-o singură noapte, când trecutul le arătase că era mai puternic decât prezentul și că ei nu reprezentau

decât niște baricade în viitorul altor persoane. Îi era dor de Desiree, de acea Desiree isteată și amuzantă, retrasă și mereu cu un răspuns sarcastic pregătit pe buze, la orice greșeală pe care o făcea. Nu pierduse o singură prietenă.

Simți mâna lui Michael strângându-l puternic de braț. Nu îndrăznea să-și ridice privirea ca să-i întâlnească ochii. Sarah i se așezase în poală, ascunzându-și chipul la pieptul său. Într-un gest mecanic, mâna lui îi mângâie cu delicatețe părul auriu. Michael oftă adânc și se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate sub trup. Închise și el ochii, apoi lăsă să se dezlănțuie toate emoțiile pe care le ținuse ferecate atâta timp.

Ploaia bătea în continuare cu furie în geam, însă niciun zgomot nu era îndeajuns de puternic pentru a acoperi suspinele celor trei siluete ascunse în întuneric.

Wolfmaner
Wolfcraft

Nu știa dacă era zi sau noapte. Nu știa cât timp trecuse de când Mordecai o aruncase în temnițele din conac, dar, după ce cercetase fără niciun rezultat fiecare colț din celula ei pentru a găsi o cale de scăpare, trecerea timpului își pierduse orice importanță. Shade stătea rezemată de perete și privea fix spre ușa încuiată. Aștepta în orice moment sosirea lui Malek, ca să-i spună că planul Nagazilor funcționase și că Harper era mort. Îi era frică de modul în care avea să reacționeze când Mordecai avea să-i dea vestea. Era sigură că nu i-ar fi permis altcuiva plăcerea de a-i distruge și ultima speranță rămasă în suflet. În ultimele ore începuse să se simtă mai bine, mai în forță. Otrava din organism dispăruse datorită lui Jack, dar era încă slăbită și abia reușea să-și mențină echilibrul în puținele momente în care se plimba prin încăpere. O numise celulă, deși era diferită de imaginea pe care și-o făcuse din filmele de groază vizionate alături de prietenii ei.

Închise ochii și îi strânse cu putere. Își imagină că se afla din nou în casa de vară. Îl vedea pe Michael în spatele barului, fredonând îngândurat melodia de la radio, pe Derek tolănit într-unul dintre fotolii, pierdut în paginile unui roman clasic, pe Sarah vorbind tare și răspicat, astfel încât toți să audă ce avea de zis

și pe Viola...

Ușa celulei se izbise cu putere de perete. Shade deschise ochii brusc și întâlni privirea de gheață a lui Malek. Nu se așteptase să-l revadă atât de repede. Rephelimul închise ușa în urma lui și își scoase cu gesturi lente mantia de pe umeri. O aruncă pe podea, aparent nepăsător, apoi se așeză pe ea, fără să-și desprindă privirea de cea a lui Shade.

— Știi de ce mă aflu aici? o întrebă cu o blândețe necaracteristică.

— Dacă planul tău ar fi funcționat, mă îndoiesc că în clipa de față aș mai fost în viață, îi răspunse Shade, cu precauție. Având în vedere faptul că știi de legătura care există între mine și Jack, acum vei încerca să-mi provoci și mai mult rău, pentru a-l convinge să ia o decizie cât mai repede, încheie ea, cu răceală în glas.

— Crezi că ești în viață doar pentru a juca rolul de momeală?

— Am vreun alt rol în viziunea Nagazilor?

Un rânjel apăru pe chipul lui Malek. Ochii lui sclipiră himeric înainte să continue.

— Ți-am expus teoria mea.

— Și refuz să o iau în considerare, replică Shade.

— Îl supraestimezi pe Mordecai le Rey.

Răspunsul lui Malek o luă prin surprindere. Încercă să-și ascundă reacția, dar, după modul în care se arcuiră buzele Rephelimului, efortul ar fi fost inutil. Avusese dreptate când o atenționase că nu are control asupra emoțiilor sale. Sentimentele ei erau mult prea vizibile și ușor de ghicit, chiar și pentru cei care nu o cunoșteau. Își trase picioarele mai aproape de piept, un gest care îi devenise foarte

familiar de când era ținută prizonieră, fiind un mod de a se proteja de Rephelim, când acesta venea să o vadă.

— Aș vrea să știu ce ai vorbit cu Mordecai.

Din nou, o surprinse.

— M-a întrebat dacă sunt mulțumită de condițiile de cazare.

Malek râse scurt și își coborî privirea. În secunda următoare, se afla în fața ei, cu mâinile sprijinite de perete, de-o parte și de alta a capului ei. Shade se simțea prinsă în capcană și, preț de câteva secunde, uită să mai respire. Rephelimul își apropie și mai mult chipul de al ei. Frigul o învălui brusc într-o pătură ascuțită de gheață. Una dintre mâinile lui Malek coborî lent pe lângă obrazul ei. Atingerea lui era la fel de rece.

— Am să repet rugămintea și, de data asta, aștept un răspuns mai aproape de adevăr.

Mâna lui alunecă în continuare pe pielea ei caldă și se opri la baza gâtului. Shade intuia deja care ar fi fost urmarea, dacă ar fi refuzat în continuare să vorbească.

— A început să-mi povestească despre Rephelimi. Despre faptul că doi au fost uciși, dar că nu are de gând să-mi spună în ce condiții și-au găsit moartea. Vustia mi-a arătat chipul unuia dint...

— Să nu rămâi vreodată singură cu Vustia Carta, o întrerupse Malek.

Oare i se părea lui Shade sau în glasul lui se strecurase o urmă de îngrijorare?

— Magia ei e mai puternică decât a noastră sau a lui Mordecai, continuă în șoaptă. Ea absoarbe în trupul ei energia Elementelor, de fiecare dată când se

află în prezența unui Rephelim. Simbolurile pe care le are desenate pe brațe sunt singura metodă prin care poate să-și controleze puterile, să le țină sub control. Elementele au viață proprie, cu greu pot fi stăpânite de o altă ființă în afara de un Rephelim.

— Doar Nagazii le mai pot utiliza? îl întrebă Shade, căpătând puțin curaj.

— Din câte știu eu, da. Sunt sute de persoane care au încercat să invoce un Element și să dețină control asupra lui, dar niciuna nu a supraviețuit. Esența vieții lor a fost absorbită de însăși Elementul invocat, făcându-l mai puternic.

— Vrei să spui că Elementele se pot hrăni cu viețile celor care le invocă? se miră Shade, nesigură dacă termenul folosit de ea era cel mai potrivit în contextul dat.

— Dacă nu ai harul de a fi *Purtător* sau refuzi să lași Elementul invocat să se folosească de trupul tău, atunci minutele îți sunt numărate. Magia cere un preț foarte mare pentru orice utilizare.

Vocea lui își schimbase tonalitatea și acum era o simplă șoaptă. Mâna lui urcă din nou, dar, de data asta, se oprise deasupra buzelor ei.

— Magia poate ucide, însă poate oferi și o nouă șansă la viață. Depinde de noi să alegem ce dorim să facem cu ea.

Malek se ridică brusc în picioare și o trase după el. Măinile ei se sprijiniră pe pieptul lui, fără să încerce să-l îndepărteze. Ridică neîncrezătoare ochii spre el. O privea cu un amestec de venerație și teamă, de parcă nu se putea hotărî dacă ar fi trebuit sau nu să se încreadă în ea. Una dintre mâinile lui o prinse de talie. Shade îi simțea degetele cum o strâng și scoase

un geamăt slab când el închise ochii și își coborî chipul. Minte îi era blocată, nu putea să gândească, nu putea să se miște și să se ferească de atingerea lui.

Chipul lui Jack îi apărură fugăr în minte și toată ura pe care o acumulase în suflet se dezlănțui. Îl împinse cu toată puterea pe Malek, apoi se retrase într-un colț al celulei. Voia să pună o distanță cât mai mare între ei.

Rephelimul se uită nedumerit la ea. Avea ochii măriți și respira cu greutate. Se prăbuși în genunchi și își prinse capul între mâini. Glasul lui prinse din nou viață. Cuvintele care-i curgeau rapid de pe buze proveneau dintr-o limbă pe care ea nu o mai auzise până atunci, însă, spre mirarea ei, înțelegea o parte dintre ele. Nu îndrăznea să se apropie de el. Trupul lui începu să tremure necontrolat. Malek își încolăci corpul cu brațele și urlă cât îl țineau plămâni. Se rostogoli pe podea, până când ajunse în dreptul ei. Shade se aplecă deasupra lui și îi atinse în fugă obraji. Pielea lui era fierbinte și o peliculă fină de transpirație sclipea pe chipul său la fiecare umbră aruncată de torțe.

Ușa celulei se trânti din nou de perete. Mordecai intră furios în încăpere și se îndreptă direct spre locul în care se afla Malek. Îl luă în brațe cu ușurință pe Rephelim și ieși liniștit din celulă, fără să arunce măcar o privire spre Shade sau să încerce să-l ajute pe Malek, care se zbătea neputincios în brațele sale. Înainte să închidă ușa, se întoarse să o privească și, spre marea ei uimire, Shade întrezări spaima în ochii roșiatici ai lui Mordecai. Totul dură mai puțin de o secundă. Își lăsa prima privirea în jos și se cutremură

involuntar când zăvorul fu tras din nou.

Trecură câteva minute bune până când avu din nou curajul să se miște. Se opri înainte să calce pe mantia lui Malek, uitată pe podea. Atinse materialul cu vârfurile degetelor. Era moale și subțire, însă avea să-i fie de folos în orele târzii ale nopții. Își trase perlerina peste umeri și își reluă locul pe podeaua rece, cu privirea fixată pe ușa celulei. Știa că, data viitoare când avea să se deschidă, nu avea să scape la fel de ușor.

Stoneheaven
Haven

Briza dinspre ocean îi strecurase frigul în oase, în ciuda pelerinei care îi acoperea trupul robust. Avea ochii înroșiți de plâns. Lacrimile îi curgeau în neștiri pe obrajii înghețați, dar ea nu încerca să le înlăture. Picioarele i se scufundau în nisipul umed până la nivelul gleznelor. Valurile se ridicau de câțiva metri în larg, dar ajungeau să aibă abia vreo treizeci de centimetri când îi izbeau trupul, ca apoi să se reverse mânioase asupra țărmului pustiu. Ultimele raze de soare erau înghițite de strălucirea nefirească a apei.

Căldura după-amiezii dispăruse, înlocuită de un vânt tăios și aspru. Aqua își scoase pelerina și o aruncă pe plajă, înainte să-și întoarcă privirea spre oceanul agitat. Își ridică grațioasă ambele mâini deasupra capului. Rochia i se lipi de trup când următorul val o izbi din plin. Se clătină pe picioare, dar rămase dreaptă. O lumină azurie îi cuprinse trupul, un câmp de forță care i se strecura sub piele și îi accelera simțurile, făcând-o să piardă controlul asupra Elementului și să se prăbușească în genunchi. Își lipi palmele de nisip, inspirând cu lăcomie mirosul de sare și alge. Părul îi flutura în jurul feței în bucle scurte, de culoarea castanelor coapte. Vântul se întetea.

Aqua avea impresia că toate Elementele se adunau pentru a o înfrunta. Își reglă respirația pentru a-și menține concentrarea. Un nou val îi scutură trupul și alunecă în furia apei. Își lăsă trupul să plutească în neștire și inima să se elibereze de toată durerea acumulată. Atingerea apei era răcoroasă și plăcută. Închise ochii și se lăsă purtată de frumusețea Elementului, fără să încerce să-l mențină sub control. Era sătulă de restricțiile și regulile pe care trebuia să le respecte. În mijlocul oceanului, toate griji-le pe care le avea erau absorbite de valuri. Se simțea liberă și ușoară, asemenea unui fulg purtat de vânt, care nu-și face griji cu privire la soarta ce-l așteaptă sau locul în care avea să fie dus. Lacrimile îi secaseră, dar durerea era încă vie. Ochii lui Malek nu voiau să o părăsească. Deși trecuseră atâția ani, încă își amintea de senzația de abandon absolut care îi cuprindea trupul când făceau dragoste. Cum buzele lui îi alunecau cu agilitate pe întregul trup, cum mâinile lui îi atingeau pielea înfierbântată și o aduceau pe cele mai întunecate culmi ale plăcerii. Își amintea cum o trezea dimineața, cu un sărut lent și adânc, cum trăgea de ea să se trezească și apoi alergau pe plajă, până când picioarele li se scufundau în nisip.

Deschise ochii, dar șuvoiul de amintiri refuza să se oprească. Revedea cu atâta claritate singură dată când făcuseră dragoste în apă! Ea își chemase

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: noiembrie 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, București, România.

Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

TRĂIEȘTI ÎN TRECUT. FUGI DE PREZENT.
PRIVEȘTI SPRE VIITOR.

Jack Harper este pe moarte. Desiree a dispărut. Cele Zece Orori au traversat Voalul, pregătite de război. A Treia Cheie a Havenului a renăscut, însă nu știe cine este și de ce se află în Wolfcraft. Lumea în care s-a trezit o înspăimântă, Elementele se trezesc în jurul ei și puterile îi cresc cu fiecare atingere a Timpului.

Dar nu poate să își controleze harul. E periculoasă și furioasă. Amintirile o înfășoară în minciuni și secrete, o împiedică să diferențieze prietenul de dușman, aliatul de trădător. Întunericul din sufletul ei crește, la fel și dorința de răzbunare.

Rephelimii sunt nevoiți să asculte de glasul Oracolului pentru a salva Havenul.

Profețiile vorbesc despre moarte și sacrificiu.

Despre sânge și foc.

Capcana a fost pregătită.

CĂRȚILE ◦ ARVEN

9 786067 630398 >

hergbenet.ro/cartile-arven